

[Hilmar Baunsgaard.]

rigtigt var inde på det, udtryk for, at der er en politisk ustabilitet. Men jeg tror, at man — og jeg siger det ikke mindst på baggrund af hr. Kjeld Olesens udtalelser — bør gøre sig fortrolig med den tanke, at denne politiske ustabilitet ikke er noget, der er kommet til os i den allerseneste tid. Vi har faktisk haft en ustabilitet, siden vi havde folkeafstemningen om EF. Jeg tror ikke, det har noget at gøre med selve tilslutningen til EF, men det har derimod noget at gøre med, at der blev sat begivenheder i gang, fordi denne afgørelse splittede mere, end vi er vant til i Danmark. Og vi må faktisk konstatere, at vi har haft politisk ustabilitet i nu ca. 2½ år.

Hr. Kjeld Olesen var af den opfattelse, at det var nok en følge af, at der igen var sendt 10 partier ind i folketinget. Jeg tror, det er at søge efter en for nem forklaring, hvis man vil mene, at det er partiernes antal, der skulle være den første og væsentligste forklaring på de nuværende usikre forhold. Jeg har selv haft den oplevelse at være minister i en periode, hvor der var halvt så mange partier i folketinget, som der er nu, og det var en regering med 89 mandater bag sig. Hvis hr. Kjeld Olesen selv skulle have glemmt det, vil jeg gerne minde ham om, at da han var minister, var han i nøjagtig samme situation: 5 partier i folketinget og 89 mandater bag den regering.

Jeg tror derfor, man skal indstille sig på, at forklaringen herpå ligger dybere end den, at det er partiernes antal. For denne meget hårfine balance eller, om man vil, mangel på balance har altså været til stede, hvad enten vi havde 5 eller 10 partier.

Hvis ikke vi lærer en anden og bedre samarbejdsform partierne imellem, så vil den politiske ustabilitet fortsætte uanset antallet af partier i folketinget. Det var baggrunden for, at det radikale venstre både før og efter valget arbejdede for at få tilslutning til, at vi burde danne en bred flertalsregering. Det var også baggrunden for, at vi stemte for den dagsorden, som førte til den regering, vi har i dag, og som skabte den regeringskrise, der varede i 2 uger.

Det lykkedes ikke at få denne brede flertalsregering, hvad vi fra radikal side meget beklager. Da vi havde debatten, der førte

til denne dagsordens vedtagelse, gjorde jeg opmærksom på, at det, vi fra radikal side arbejdede for, ikke var, at den ene mindretalsregering skulle afløse den anden. Det blev altså tilfældet. Jeg er nødt til at sige, og det gælder begge de to store partier venstre og socialdemokratiet, at det hænger nok i nogen grad sammen med, at de to partier har den opfattelse, at samarbejde først og fremmest betyder, om man er villig til at samarbejde med dem, underforstået: og ikke med den anden. Men det er lige netop den indstilling, vi er nødt til at få afskaffet. Det lykkedes altså ikke i denne omgang, og derfor må vi erkende, at den politiske usikkerhed fortsætter med en regering, der ikke har et flertal af tingets medlemmer bag sig eller ikke har et flertal, der på forhånd har givet tilsagn om at støtte regeringen.

Men den ene mindretalsregering har samme krav som den anden på loyalt samarbejde. Jeg vil gerne give udtryk for over for den nye regering, som jeg gjorde det over for den tidligere regering, at det radikale venstre er indstillet på et loyalt samarbejde. Vi kan ikke give tilsagn om støtte på forhånd, men i loyalt samarbejde ligger, at vi vil forsøge ud fra en saglig vurdering at give regeringen en chance for at få så mange af sine tanker igennem som muligt, men også, at vi selvfølgelig ikke vil være i stand til at give støtte, hvis det er tanker, der modarbejder dem, vi selv har.

Om statsministerens tale i går vil jeg gerne sige, at det var en tale, der ikke slog noget i stykker. Og det er måske slet ikke så ringe endda at skulle sige det. Andre vil måske hæfte sig ved, at talen ikke indeholdt så forfærdelig meget ophidsende eller spændende eller nyt. Næh, det gjorde den ikke, men det er vel netop det, der er det kloge i talen. Og det vil jeg gerne udtrykke min anerkendelse for, men samtidig sige, at det at lave en tale, som ikke udfordrer og ikke slår i stykker, er én sag. Men det er i den kommende tids politiske gerning, at viljen skal udmøntes, når vi kommer til de enkelte stillinger omkring de politiske problemer. Jeg synes, regeringen har et krav på på forhånd at blive anset for at have den gode vilje, at det ikke bare var en pæn tale. Og det går vi så ud fra at man har.

Og så vil jeg da gerne sige på denne baggrund, at jeg er enig med regeringen og